

К 792/Д 96

1200000868586

БУНТОВНА ПЕКА

21. IV. 68

Р. Г. Г.

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА

K $\frac{78}{496}$

БУНТОВНА ПЕСЕН

Романтична музикална пиеса

от Г. Златев Черкин

либрето Павел Спасов

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868586

с е з о н 1967/68

447691

Писателят ПАВЕЛ СПАСОВ е роден в Русе на 30. XI. 1905 г., където свършва гимназия, а университет в София. Печата за пръв път в русенското списание „Юноша“ в 1919 г. Печата е доста книги, стихове, разкази, новели, романи, много от които са преведени в чужбина — СССР, Украйна, Литва, Румъния, ГДР, Югославия. От 1951 год. е драматург на Държавния музикален театър в София, за който е създал либретата на няколко музикални сценични произведения. В Русенската народна опера е играна „Имало едно време“, по негово либрето с музика на проф. Парашкев Хаджиев. Носител е на ордена „Кирил и Методи“, втора и първа степен.

Вокалният педагог и композитор ГЕОРГИ ЗЛАТЕВ ЧЕРКИН е роден през 1905 година в Русе. Завършва музикалното училище в София и Виенската консерватория, като до 1939 год. живее и работи като педагог във Висна. Завърнал се в София, той възглавява и до днес катедрата по пееие в Консерваторията. Писал е много и разнообразни композиции, между които изпълват много художествени песни, пиеси за разни инструменти, както и две оратории. За своята дейност е удостоен със званието „заслужил артист“, носител е на ордени.

През 1955 год. заедно с писателя Павел Спасов създават романтичната оперета „Бунтовна песен“.

Първа картина

Мегдан в едно подбалканско градче под условното наименование Камендол. Отскоро е дошъл нов учител Младен, който започва да просвещава народа със сказки. От тази негова дейност са недоволни чорбаджиите Михалаки и хаджи Мапо, но тя е поддържана от училищния чистоятел бай Петър Русията, бръснаря Марин и всички напредничави жители. Есента на 1875 година. В града влиза преоблечен като черкезин апостолът Найден, ранен в крака, преследван от заптиетата. Младен и Марин го скриват в къщата на вдовицата Ангелина и искат бързо да го отстранят от Камендол. Облечен като чиновник от Хиршовата железница Найден успява да заблуди бея на града и чауша Хасан, но после те се сещат, че „французинът“ куцал и решават да задържат всички ябанджии. Сега вече Хасан-чауш търси джамбазин и французин — опасни комити. Ангелина връща апостола в къщата си, снабдява го със селски дрехи — той трябва да се измъкне, когато на мегдана почне вечерното хоро. Иде народът от сказката, всички са възхитени от учителя, искат да го задържат дълго в Камендол. Очарована е и девойката Елена, между двамата се пораждат първите сърдечни чувства. Веселието на народа е нарушено от бея и Хасан-чауш, който напразно е търсил комитите. Чорбаджиите и гражданите се мъчат да успокоят бея, защото той се заканва да иска глоба „сто оки злато“ и го черпят с рация. Нека и песен да му запеят. Първи пее Захари, син на чорбаджиията Михалаки, младо гъркоманче, но песента му не намира одобрение и Петър Русията кара дъщеря си Марийчето да поее някоя българска песен. Девойчето запява „Къде си вярна ти, любов народна“. Чорбаджиите са в ужас, спират я, но пийналият бей иска да му се пее хубавата песен, патриотите му внушават, че тя е „ингилишката“ песен, и чорбаджиите избягват. Втурва се Хасан-чауш и сграбчва промъкващия се преоблечен като селянин апостол Найден. Всички се застъпват за „бедния човек“, Хасан-чауш иска да задържи и Младен, но пияният бей му се скарва и Найден избягва. Беят настоява да му пеят „ингилишката“ песен. Целият народ пее.

Б У Н Т О В Н

музикална пиеса в 6 картини от засл. арт. Ге

Диригенти: Ромео Райчев
Атанас Димитров

Хор майстор: Атанас Димитров Хо
Концертмайстор:

Постановката е посветена на 90-годиш

Д Е Й С Т В У В А Щ И Л И Ц

МЛАДЕН — учител в Камендол . . .

ЕЛЕНА — мома

КАКА АНГЕЛИНА — вдовица . . .

МАРИН — бръснар-кафеджия . . .

НАГДЕН — апостол

ПЕТЪР — РУСИЯТА — училищен наст

МАРИЯЧЕТО — дъщеря му

ДЯДО СТОЯН — овчар

МИНКО

— младежи

ТОДОР

ОТЕЦ КИРИЛ — млад свещеник . . .

БАИ ДОНЧО — гайтанджия, баща на Б

ДОНЧОВИЦА — жена му

ЧОРБАДЖИ МИХАЛАКИ

МИХАЛАКИЦА — жена му

ЗАХАРИ — синът им

ЧОРБАДЖИ ХАДЖИ МАНО

МАНОВИЦА — жена му

СУЛТАНКА — дъщеря им

ГОСПОДЖА Х. НИМФИДОРА — калу

ХАДЖИ ГРИГОРИИ — калугер . . .

ХАЛИЛ БЕИ

ХАСАН ЧАУШ

Моми, момци, жени и мъже

Действието се развива в град

А П Е С Е Н

ги Златев Черкин Либрето — Павел Спасов

Режисьор: Борислав Дионисев

Художник: Петър Попов

ография: П. Стоицев, Д. Гайдаров

А.Л. Томов

ината от освобождението на България

И ИЗПЪЛНИТЕЛИ:

- Б. Цветков ✓
- М. Мартинов
- Н. Харитонова ✓
- М. Венциславова
- М. Венкова
- А. Ангелова
- Евг. Бабачева
- А. Митова
- Хр. Крондев
- М. Касабов
- П. Кадиев
- Н. Деянов
- Т. Георгиева
- Цв. Тодорова
- К. Захариев
- Н. Абаджимаринов
- М. Дамянов
- Хр. Христанов
- Л. Банков
- В. Деспова
- В. Григоров
- В. Кирова
- В. Григоров
- И. Стефанов
- Н. Николов
- Сн. Якимова
- Ел. Кустева
- М. Димитрова
- Ат. Балбузанов
- Д. Маников
- Ст. Димитров
- Д. Маников ✓
- К. Лунгов ✓

запята, въстаници, народ.

то Камендол през 1875/76 г.

Втора картина

Народът се връща от гроздобер. Младежите Минко и Тодор искат да се срещнат с Марийчето и Елена, разбрали че двете девойки са излезли с така Ангелина. А Марин чака учителя, за да му съобщи, каква вест е пратил Найдено по таен куриер. На кръстопътя се срещат и Захарий с дъщерята на хаджи Маню Султания, а техните две враждуващи майки се скарват и сбиват. Идват Ангелина, Марийчето и Елена и нашите момци ги задирят. Елена казва обаче на Тодор, че „друг е на сърцето й“. Тодор се сеща, че това е Младен, и я оставя. Идат Младен, Петър Русията и Отец Кирил, търсят Марин и той им казва, че Найдено е писал, че въстанието се отлага за пролетта, той щял да дойде през зимата. Народните хора оклюмвайки си тръгват. Остава Младен сам и от думите на приближаващата се Елена разбира, че тя го е обикнала, и той ѝ открива своите чувства.

Трета картина

Зимата на 1876 година. В колибата на стария хайдутин дядо Стоян са си дали среща патриотите от Камендол. Тук се е скрил и апостолът Найдено и им казва, че който се посвети на народното дело, той забравя баща, майка, жена и деца и мисли само за отечеството. Готови ли са те за подобна жертва. Да — готови са. Последен се присъединява Младен, който чувства, че трябва да се раздели с любовта си. Тогава Найдено ги заклева като таен революционен комитет. Към клетвата символично се присъединява целият български народ.

Четвърта картина

В дома на така Ангелина. Сирни заговезни е. Комитетските хора тайно пренасят оръжие, но не са могли да свършат работата докрай и решават да разиграят през нощта кукерите и тогава да стане пренасянето. Но ето че чорбаджиите, калугерът Григорий и беят искат вечерта да посетят Ангелина. Младен разчита на нейния ум, а тя го укорява, че е занемарил Елена. Младен ѝ заявява, че той няма право да обърква нея в своето бунтовническо неизвестно бъдеще. Но когато Елена идва и му разкрива, че нея са натоварили младежите да ушие бунтовното знаме — Младен заявява, че отсега нататък тя е

негова жена. По-късно се довличат чорбаджиите и калугерът. Ангелина успява да ги сплаши един с други, а дошлият Марин с тояга в ръка ги набива.

Пета картина

Същата нощ на мегдана. Марин извежда набитите старци, извинява им се, че е станала грешка и ги кара да бягат, защото идват вече кукерите и народът, но те не успяват и се притулват в тъмното под чували. Оръжието е прибрано. Жените на чорбаджиите откриват мъжете си за смях на всички, а Захарий нагло заявява, че при Младен е девойката Елена — видял я с очите си. Баща ѝ, майка ѝ отричат, втурват се към Ангелина, но Младен не скрива, че при него има жена — неговата жена. Елена заявява пред всички, че двамата се обичат, но разгневеният, оскърбен баща я повлича със себе си.

Шеста картина

20 април 1876 год. на мегдана. Захарий шпионира комитетските хора. Делегат на Оборище е бил Марин и съобщава на комитета, че народът ще се вдигне на 1 май. Петър Русията решава да ожени Марийчето за Минко — кой знае, може и той да загине, нека е осигурено девойчето. Младен е недоволен — друга сватба се готви сега и разпорежда всички вече да са готови за въстанието. Ангелина е очаквала, че и Марин ще поиска да се венчелят, но разбира, трябва да почакаат. Старият хайдутин дядо Стоян не разбира защо Младен е тъй сприхав и Ангелина му казва причината — поведението на Елениния баща. Дядо Стоян решава да ги оправи. Иде народът за сватбата на Марийчето и Минко. Родителите водят Елена „вода ти невестата, войводо!“ Всички се радват, но Младен моли девойката да почака. Тя се съгласява. В този миг идват беят, Хасан чауш, заптиетата. Захарий е предал дейността на комитета, Задържат Младен, Марин, Ангелина — „Ингилишка песен, а? Бунтовна песен ще ми пееш? — заканва се беят. Общо униние. Изведнаж забиват камбаните, всички скачат, разоръжават заптиетата. Начело на въстаниците иде Найденов, провъзгласява свободата. С оръжие на рамо отец Кирил благославя момчетата, докарват черешовото топче и изнесеното от Елена знаме „Свобода или смърт“. Тържествено всенародно участие.

Сътрудници на постановката:

Пом. режисьори: М. Киселова и Ем. Манов, суфльор: Л. Немирова,
зав. пост. част: Д. Казаков, художници-изпълнители: Хр. Арnaudов,
и П. Антонов зав. мъжко шивашко ателие: М. Колев, зав. дамско
шивашко ателие: Ал. Димова, зав. худ. осветление: Ц. Сокеров и
Анг. Харалампиев, театърмайстор: Ив. Кадиев, гримьор: В. Нанчев,
перуки: Г. Ламбев, тапицери: Д. Хвърчилков, Ив. Киров.

